

Drakflickan kapitel 39

Bidrag från Jemima Hammarlund
2009-11-30
Senast uppdaterad 2009-11-30

”Då går vi väl ner igen då”, sade Alex när de tittat färdigt på kartan. Stigen fortsätter på andra sidan berget och enligt kartan leder den ju raka vägen till Videmyren. ”Fast vi skulle ju gå till Far i stället”, invände Amira. ”Jo, men vi tvingades ju lämna hans väg, och vi vet ju inte var han bor. Vi har nog inget annat val än att följa vår första plan. Kanske vet de i Videmyren hur man tar sig till Far förresten.”

”Vilken tur att stigen vi stötte på där på heden skulle visa sig leda just dit”, tyckte Amira och Alex höll med. Barnen vände om och började ta sig tillbaka samma väg som de kommit. Nu var det betydligt trevligare att gå, dels för att de visste var de befann sig och att målet var nära, dels för att det gick både fortare och lättare att klättra ner för berget än upp. När marken planade ut igen nedanför berget stannade de för att vila en liten stund. Framför dem fortsatte stigen runt bergets fot och runt omkring växte en gles skog av tall och björk bland stenarna och klippblocken. Då fick Amira plötsligt syn på något och for upp med ett glatt rop. ”Titta, svamp!” utbrast hon glädjestrålade och sprang några meter från stigen. Alex följde efter och mycket riktigt – där växte en hel matta av härligt gyllengula kantareller. De var stora och välvuxna, inte alls så där ihopklumpade som kantareller ibland kan vara. ”Jag visste inte att det redan var säsong för svamp”, sade han förvånad. ”Inte jag heller. Vilken tur va! Det här blir ingen dum middag!” Hon böjde sig ner och tog tag i den närmaste svampen, men drog strax tillbaka handen igen med ett litet skrik. ”Den rörde sig!” ”Det tror jag det”, sade en av de största kantarellerna förnärligt. ”Inte vill hon bli middag till dig heller, jätte.” Och nu rörde sig även de andra svamparna. De lyfte sina huvuden så att små gula ansikten syntes under hattarna och sträckte på de spåda armarna som de tryckt längs kroppen. Nu såg barnen att svamparna hade ben också, och små nakna gula fötter. De backade förskräckt bort från de underliga figurerna. ”Vilka är ni?” frågade Amira förskräckt. ”Är ni också troll?” ”Jaså ni känner till trollen”, sade kantarellen belåtet. ”Vi trodde att alla jättar skulle ha glömt bort de gamla raserna vid det här laget. Men vi är inte troll, jätte, vi är tomtar.”

”Jag är ingen jätte”, protesterade Amira. ”Jämför med oss är du en jätte”, log tomten. ”Men jag kan kalla dig människa om du hellre vill det.” ”Ja tack.”

”Är ni hungriga?” frågade en annan tomte som hade ett runt och vänligt ansikte. ”Ja, jättehungriga!” utbrast Alex. Tomtarna skrattade muntert. De hade bullriga och glada skratt och förvånansvärt mörka röster trots att de var så små. ”Då så”, sade tomten med det runda ansiktet, ”följ med oss!” Hela tomteflocken satte sig i rörelse och det såg verkligen lustigt ut. De gula kantarellhattarna guppade och vickade när tomtarna trippade fram på sina korta ben. Några meter bort fanns deras by, som bestod av en rad släta små kullar av trampad jord, ungefär som små myrstackar till formen. Tomtarna försvann in i kullarna och kom snart ut igen med brickor fullastade med något som såg ut som torkade bär. Varje tomte bar på 3-4 bär, mer än så rymdes inte på deras små brickor, men eftersom de var många blev det en ansenlig hög framför barnen ändå. ”Detta är mannabär”, förklarade den första tomten. ”De växer på torra buskar häromkring året runt och ser alltid ut så här, som om de vore torkade och vissna och buskarna också. Men smaka på ett ska ni se.” Barnen tog försiktigt var sitt bär och stoppade i munnen. Deras ögon blev runda av förvåning. ”Det var ju jättegott!” sade Amira förtjust och tog ett bär till. ”Det smakar som bröd”, tyckte Alex. ”Nybakat bröd som fortfarande är varmt från ugnen.” Han tog också ett bär till och sedan ännu ett. Han tänkte ta ett fjärde men underligt nog kände han sig redan mätt. Amira, som bara ätit två bär verkade också ha fått nog. ”Oj vad mätt blev! Vad konstigt”, sade hon. ”Mannabär är väldigt speciella på det viset”, sade tomten. ”De är mycket mättande. För oss räcker ett bär till middag åt en hel familj. Ta med er resten av bären på färden så kommer ni långt utan bli hungriga.”

”Det kan vi inte göra”, sade Amira förskräckt. ”Vad ska då ni äta?”

”Det finns mängder av mannabuskar häromkring, det går ingen nöd på oss. Vi plockar nya i morgon.” Barnen fyllde fickorna med de torra bären och sträckte sedan ut sig en stund på marken bredvid tomtbyn för att vila sina trötta fötter. Tomtarna slog sig ner runt omkring dem. ”Så ni är alltså tomtar”, sade Alex. ”Trollen berättade om er.”

”Vad trevligt. Då kanske de nämnde vad vår uppgift är också?”

”Ja, ni är väktare, inte sant?” sade Amira. ”Det stämmer. Vi bor här eftersom det finns en farlig korsväg en bit härifrån. Vägen till Far passerar förbi här, men den korsas dessvärre av vägen till Olycka. Det är vår uppgift att hjälpa vandrare som ni att välja rätt väg.”

”Finns vägen till Far här? Vilken tur! Det kanske var den vi såg från berget.” Amira sken upp. ”Det kan det säkert ha varit. Men det viktiga är att ni väljer rätt väg i korsningen.”

”Hur vet vi vilken som är rätt?”

”Fiendens väg och Fars väg bildar en fyrvägskorsning. Det är lite svårt att beskriva vilken väg ni ska ta eftersom de alla är ganska lika, det bästa är nog om vi följer med er dit och visar.”

”Åh, vill ni det? Vad snällt!” Tomtarna skrattade igen, sitt vänliga bullriga skratt. ”Det gör vi så gärna! Men det börjar redan mörkna. Stanna här hos oss i natt så kan ni gå vidare i morgon. Dessutom har vi en kraftkälla i närheten som ni ska få dricka ur.”

Barnen såg på varandra och log. Nu skulle allt ordna sig igen!